

SFS 2010:743

Utkom från trycket
den 6 juli 2010

Förordning om ändring i förordningen (1998:946) om svavelhaltigt bränsle;

utfärdad den 23 juni 2010.

Regeringen föreskriver i fråga om förordningen (1998:946) om svavelhaltigt bränsle¹

dels att 11 a § ska upphöra att gälla,

dels att 2, 3, 9–13, 15 och 17 §§ ska ha följande lydelse,

dels att det i förordningen ska införas två nya paragrafer, 10 a och 10 b §§, av följande lydelse.

2 § I denna förordning avses med

1. *direktiv 1999/32/EG*: rådets direktiv 1999/32/EG av den 26 april 1999 om att minska svavelhalten i vissa flytande bränslen och om ändring av direktiv 93/12/EEG², senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 219/2009³,

2. *förordning (EEG) nr 2658/87*: rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan,

3 § Denna förordning är inte tillämplig på sådan dieselbrännolja som omfattas av nummer 2710 18 41 i Kombinerade nomenklaturen (KN-nummer) enligt förordning (EEG) nr 2658/87, och som är avsedd att användas i

1. sådana motorfordon som avses i

a) rådets direktiv 70/220/EEG av den 20 mars 1970 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot luftförorening genom avgaser från motorfordon, senast ändrat genom kommissionens direktiv 2003/76/EG, eller

b) Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/55/EG av den 28 september 2005 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot utsläpp av gas- och partikelformiga föroreningar från motorer med kompressionständning som används i fordon samt mot utsläpp av gasformiga föroreningar från motorer med gnistständning drivna med naturgas eller gasol

¹ Förordningen omtryckt 2006:1198.

² EGT L 121, 11.5.1999, s. 13 (Celex 31999L0032).

³ EUT L 87, 31.3.2009, s. 109 (Celex 32009R0219).

vilka används i fordon⁴, senast ändrat genom kommissionens direktiv 2008/74/EG⁵, eller

2. sådana mobila maskiner som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/68/EG av den 16 december 1997 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot utsläpp av gas- och partikelformiga föroreningar från förbränningsmotorer som skall monteras i mobila maskiner som inte är avsedda att användas för transporter på väg⁶, senast ändrat genom kommissionens direktiv 2010/26/EG⁷.

Bestämmelser om sådan dieselbrännolja finns i 23 och 24 §§ och bilaga 3 till lagen (2001:1080) om motorfordons avgasrening och motorbränslen samt i förordningen (1985:838) om motorbränslen.

9 § Marin dieselbrännolja (gasolja) får saluföras eller överlåtas endast om svavelhalten i oljan inte överstiger 0,10 viktprocent.

10 § Marin dieselolja får saluföras eller överlåtas endast om svavelhalten i oljan inte överstiger 1,5 viktprocent.

10 a § Ett marint bränsle får levereras till ett sådant fartyg som avses i 17 § endast om bränslet överensstämmer med det som anges i bunker-specifikationen enligt 17 §.

10 b § Om svavelhalten i ett marint bränsle överstiger 0,1 viktprocent, får bränslet inte användas i fartyg i hamn.

Första stycket gäller inte

1. under tid då fartyget i enlighet med en offentliggjord tidtabell ligger vid kaj i mindre än två timmar, eller

2. under den tid som behövs för att genomföra nödvändig omkoppling mellan bränsletyper så snart som möjligt efter ankomsten till kaj och så sent som möjligt före avresan, om tidpunkterna för omkoppling anges i fartygets loggbok.

11 § Om svavelhalten i ett marint bränsle överstiger 1,00 viktprocent, får bränslet inte användas

1. på svenskt sjöterritorium,

2. i Sveriges ekonomiska zon,

3. i svenska fartyg som utanför svenskt sjöterritorium trafikerar inre vattenvägar, eller

4. i svenska fartyg i de delar av Nordsjöområdet och Östersjöområdet som inte är svenskt sjöterritorium.

12 § På andra platser än de som anges i 10 b och 11 §§ får

1. svenska passagerarfartyg i reguljär trafik till eller från en hamn inom Europeiska unionen använda ett marint bränsle endast om svavelhalten i bränslet inte överstiger 1,5 viktprocent, och

⁴ EUT L 275, 20.10.2005, s. 1 (Celex 32005L0055).

⁵ EUT L 192, 19.7.2008, s. 51 (Celex 32008L0074).

⁶ EGT L 59, 27.2.1998, s. 1 (Celex 31998L0068).

⁷ EUT L 86, 1.4.2010, s. 29 (Celex 32010L0026).

2. andra svenska fartyg än de som avses i 1 använda ett marint bränsle endast om svavelhalten i bränslet inte överstiger 3,50 viktprocent.

13 § Förbuden i 5 och 9–12 §§ gäller inte

1. bränslen avsedda för forskning, testning eller förädling,
2. bränslen som används på fartyg som ägs eller brukas av Försvarsmakten eller av en främmande stats stridskrafter, eller
3. bränsleanvändning som är nödvändig
 - a) med hänsyn till ett fartygs säkerhet,
 - b) för att rädda människoliv till sjöss, eller
 - c) på grund av skada på fartyget eller dess utrustning.

Första stycket 3 får tillämpas endast om rimliga åtgärder vidtas för att förhindra eller minimera utsläpp som härrör från bränslet och åtgärder vidtas snarast möjligt för att reparera den skada som gjorts bränsleanvändningen nödvändig. Första stycket 3 får inte tillämpas om fartygets ägare eller befälhavare uppsåtligt eller genom vårdslöshet orsakade den skada som gjorts bränsleanvändningen nödvändig.

Transportstyrelsen får i det enskilda fallet besluta om undantag från kraven i 11 §, om det kan visas att fartyget vidtagit åtgärder för att få tag på föreskrivet marint bränsle men inte kunnat göra det utan att avvika från sin planerade rutt eller försenas oskäligt.

15 §⁸ I fråga om försök med nya reningsmetoder på fartyg får Transportstyrelsen i det enskilda fallet ge dispens från förbuden i 9–12 §§, om en sådan dispens är förenlig med direktiv 1999/32/EG.

Om en behörig myndighet i ett annat land i Europeiska unionen har gett ett motsvarande godkännande för försök med nya reningsmetoder på fartyg, får ett marint bränsle trots förbuden i 9–12 §§ användas i enlighet med godkännandet.

17 § En bunkerleverantör som levererar ett marint bränsle till ett fartyg med en bruttodräktighet över 400 och som måste omfattas av ett internationellt certifikat till förhindrande av luftförorening (IAPP-certifikat) ska se till att en bunkerspecifikation och ett representativt förseglat prov på bränslet lämnas till fartygets befälhavare eller befälhavarens representant när bränslet levereras till fartyget.

Bunkerspecifikationen ska vara avfattad på engelska och innehålla uppgift om

1. det mottagande fartygets namn och det unika identitetsnummer som tilldelats fartyget av Förenta nationernas internationella sjöfartsorganisation (IMO-nummer),
2. namnet på den hamn där leveransen sker,
3. det datum då leveransen påbörjades,
4. det levererade bränslets beteckning,
5. den levererade kvantiteten angiven i kubikmeter,
6. det levererade bränslets densitet vid 15°C uttryckt i kilogram per kubikmeter, och
7. det levererade bränslets svavelhalt.

⁸ Senaste lydelse 2008:1195.

SFS 2010:743

Till bunkerspecifikationen ska det finnas ett intyg om att det levererade bränslet överensstämmer med de krav som följer av föreskrifter meddelade med stöd av 1 kap. 2 § förordningen (1980:789) om åtgärder mot förorening från fartyg. Intyget ska vara gjort av bunkerleverantören, av en bränsleleverantör som bränslet härrör från eller av den som någon av dessa har utsett att för sin räkning göra ett sådant intyg.

Bunkerleverantören ska behålla en kopia av bunkerspecifikationen i minst tre år.

1. Denna förordning träder i kraft den 1 augusti 2010.
2. För tiden före den 1 januari 2012 får svavelhalten trots 12 § 2 uppgå till 4,50 viktprocent.

På regeringens vägnar

ESKIL ERLANDSSON

Anders Lillienau
(Miljödepartementet)